

Copiii sunt atât de surprinzători, încât și la întrebările cele mai...previzibile (să nu spunem „prăfuite”) ale ale adulților, răspund imprevizibil, că de aceea sunt copii.

De exemplu, dacă ați întreba, ca toți adulții din toate timpurile: „Ce vrei să te faci când o să fii mare?”, s-ar putea să nu vă dea cu niciun chip prin minte răspunsul (Care nu, nu este „Golan”!). Copilul de-o șchioapă spre care priviți „de sus”, că doar voi le știți pe toate, le-ați trăit pe toate și „nimic din ce e omenesc nu vă este străin”, s-ar putea să vă răspundă foarte serios: „Statuie”.

- Poftim?! ați putea întreba reflex, fiind convins că nu ați auzit bine.
- Sta-tu-ie!

Vă va da prin minte că ăla mic vrea să facă glume nesărate și să arunce un pic de praf peste prestața voastră. „Ei, da, vă veți spune, ăsta da răspuns ancorat în realitatea de astăzi”, realitate pe care o înțelegeți tot mai puțin. „Adică azi copiii nu mai vor să se facă doctori, contabili, zidari, crescători de mioare, pădurari sau mineri, vorbind despre profesii... previzibile? Sau, hai să spunem, antreprenori, brokeri, aitiști...? Vor să se facă, pur și simplu... statui? Păi ce, asta e slujbă? Adică Ștefan cel Mare, Spiru Haret, Caragiale și atâția alții sunt, în nomenclatorul profesional, statui?!”

- Dar taică-tău ce e? v-ați putea interesa curios.
- Statuie! ar putea copilul răspunde, oarecum previzibil de data aceasta.
- Și... mama? ați putea duce dialogul mai departe, cu speranța unui răspuns banal.
- Tot așa! v-ar reteza nădejdea cel mic.
- Ce spui?!
- Acum doi ani am fost Familia Flintstone, în Londra. Eu eram Bam-Bam, iar sora mea - Pebbles, ar putea adăuga micul interlocutor, pentru lămurirea partenerului de dialog. Anul trecut am fost Gavroche și Cosette, la Paris. Cred că ați citit... ar completa suspicios copilul, parcă neîncrezător în asigurarea voastră. Iar anul ăsta, o să rămânem în țară și ne ajută și bunicii. Tataia o să fie vânătorul, mamaia - bunicuța bolnavă, soră-mea - Scufița Roșie, iar Rex, câinele unchiului Vasile, o să fie lupul, că e dresat și știe să urle foarte convingător.
- Și tu?
- Eu? Păi, eu încep clasa pregătitoare, am altă treabă!
- Și... cât câștigați? ați mai putea întreba.
- Dar dumneavoastră? ar putea veni prompt răspunsul-întrebare care v-ar lăsa câteva secunde

surprins. Lovitura sub centură ar putea să nu vă pice bine nici la ficat, nici la prestanță, așa că ați face bine să nu mai insistați, mai ales că nici nu știți dacă socoteala nu v-ar pune clar în inferioritate.

Dacă sunteți unul dintre adulții cu ceva brumă culturală și trasee turistice la activ, știți despre ce este vorba și că „ăla micu” nu vorbește fără rost. Poate că v-ați oprit din rutina zilnică în fața unei statui vii. Poate că ați pus o monedă sau o bancnotă în pălăria unui Chaplin, a unei baronese de secol XVIII, a unui Frankenstein sau fachir stând nemișcat la o jumătate de metru în aer. Poate că ați pândit insistent să vedeți dacă respiră sau clipește. Poate ați ciulit urechea să auziți dacă îi bate inima. Poate că nu v-ați gândit până atunci că a incremeni timpul într-un personaj poate fi una dintre cele mai surprinzătoare și inedite profesii.

În peisajul lumii, oamenii-statui spun, fără cuvinte, povești, în toate limbile pamântului.

Așa că, atenție atunci când vă plimbați nepăsători, prin parcuri sau centrele orașelor de pretutindeni. Atenție la statui! Nu le îmbrânciți! Nu le gădilați! Nu le mâzgăliți! Nu le ciupiți! Nu le trageți de păr sau de haine! Nu lăsați câinii să le adulmece! Nu le suflați fumul în nas! Nu le provocați cu vorbe sau gesturi nelalocul lor! Ar putea să fie vii!

Prof. Ioana Luminița Ungureanu